

BALLINGSCHAP
DE VERDWENEN
STEDEN
SHANNON MESSENGER

Leesexemplaar

Voor Liesa Abrams Mignogna, superredacteur (en hoogstwaarschijnlijk de échte Batgirl)

De Verdwenen Steden
Boek twee: Ballingschap
Shannon Messenger

Vanaf 10 jaar

© 2023, Shannon Messenger en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Keeper of the Lost Cities: Exile*

© 2013 by Shannon Messenger

First published in English by Aladdin, an imprint of
Simon & Shuster Children's Publishing Division

De rechten voor deze Nederlandse vertaling werden onderhandeld
via Mo Literary Services

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt,
op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke
toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering.
Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de
reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or
made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical,
without prior permission in writing from the publisher.

Omslagillustratie: Jason Chan
Boekontwerp: Karin Paprocki
Zetwerk: KaaTigo bv
Vertaling: Maria Postema

D/2023/0055/239
ISBN 978 94 6429 185 8
NUR 283/284
THEMA YN, 5AN

Ook verkrijgbaar als:

E-book: ISBN 978 94 6337 843 7
Luisterboek: ISBN 978 94 6310 654 2

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

twitter.com/Pelckmans_be

instagram.com/pelckmans.be

BALLINGSCHAP
**DE VERDWENEN
STEDEN**

SHANNON MESSENGER

Vertaald door Maria Postema

P E L C K M A N S

PROLOOG

MET TRILLENDE HANDEN PAKTE Sophie het kleine groene flesje. Eén keer slikken kon leven én dood brengen – en niet alleen voor haar.

Voor Prentice.

Voor Alden.

Ze richtte haar blik op de heldere vloeistof, trok de kristallen stop uit het flesje en zette het aan haar lippen. Ze hoefde het gif alleen maar naar binnen te gieten.

Maar kon ze dat?

Kon ze alles opgeven om iedereen te redden?

En zou ze anders met het schuldgevoel kunnen leven?

Deze keer moest ze zelf beslissen.

Geen briefjes meer.

Geen aanwijzingen.

Ze was ze tot hier gevolgd, en nu was het aan haar.

Ze was geen marionet van de Zwarte Zwaan meer.

Ze was gebroken.

Het enige wat ze nog had, was vertrouwen.

EEN

IK VIND HET NOG STEEDS BIZAR DAT WE echt het spoor van Bigfoot volgen,' fluisterde Sophie. Ze staaarde naar de enorme voetafdruk in de modder. De gigantische tenen waren stuk voor stuk zo breed als haar arm en de afdruk vormde een diepe, drabbige plas.

Dex lachte twee perfecte kuiltjes in zijn wangen en ging op zijn tenen staan om een kale plek in de schors van een boom verderop te bestuderen. 'Denken de mensen echt dat er een reusachtige, harige aapman rondsjouwt die ze wil opeten?'

Sophie wendde haar blik af en liet haar blonde haar voor haar gezicht vallen om haar blos te verbergen. 'Stom, hè?'

Er was bijna een jaar verstreken sinds ze had ontdekt

dat ze een elf was en naar de Verdwenen Steden was verhuisd, maar soms dacht ze toch weer even als een mens. Ze wist dat de sasquatch grote groene wezens waren met een ruige vacht, kraaloojjes en een haakneus – ze had ze zelfs verzorgd in de weilanden van Havenveld, het immense landgoed en dierenopvangcentrum dat ze inmiddels als haar thuis beschouwde. Maar een leven vol mensenlessen liet zich moeilijk vergeten. Zeker met een fotografisch geheugen als het hare.

Boven hen klonk een donderslag en Sophie keek geschrokken op.

‘Ik vind het hier maar niks,’ mompelde Dex, en zijn lavendelblauwe ogen speurden de bosrand af terwijl hij dichterbij Sophie ging staan. Zijn lichtblauwe tuniek plakte aan zijn armen door de vochtige, drukkende lucht en zijn grijze broek zat onder de modder. ‘Kom, laten we dat beest zoeken en wegwezen.’

Daar was Sophie het helemaal mee eens. Het schimmige bos was dicht en ruig – het voelde als een plek die door de tijd vergeten was.

De volle varens voor hen ritselden en Sophie werd van achteren opgetild door een gespierde grijze arm, zodat haar voeten boven de grond bungelden. Ze werd getraakteerd op een sterke aardmannenzweetgeur en haar halfnaakte lijfwacht duwde Dex achter zich, rukte zijn kromzwaard uit de schede aan zijn riem en richtte het

wapen op een lange blonde elf die in een donkergroene tuniek uit de muur van bladeren struikelde.

‘Rustig aan hè, Sandor,’ zei Grady. Hij deinsde terug voor de glanzende punt van het zwarte zwaard. ‘Ik ben het maar.’

‘Sorry.’ Sandors hoge stemmetje deed Sophie altijd aan een chipmunk denken. Hij maakte een buiginkje en liet zijn zwaard zakken. ‘Ik herkende je geur niet.’

‘Dat komt vast doordat ik net twintig minuten door een sasquatch-hol gekropen heb.’ Grady rook aan zijn mouw en hoestte. ‘Woeeps... Dat zal Edaline niet leuk vinden als ik thuiskom.’

Dex moest lachen, maar Sophie was vooral bezig om zich uit Sandors ijzeren greep te wurmen.

‘Zet me nu maar weer neer!’ Zodra haar voeten de grond raakten deed ze verontwaardigd een stap opzij. Ze keek Sandor woedend aan en probeerde zich te ontdoen van de enorme wedgie die hij haar had gegeven. ‘Heb je de sasquatch gevonden?’ vroeg ze aan Grady.

‘Het hol lijkt verlaten. En jullie hebben zijn spoor zeker ook niet opgepikt.’

Dex wees naar de kras die hij in de boomschors had ontdekt. ‘Zo te zien is hij in deze boom geklommen en door de takken verdergegaan. Geen idee welke kant op.’

Sandor snuffelde met zijn brede, platte neus in de lucht. ‘Ik denk dat het beter is als ik juffrouw Foster naar

huis breng. Ze is al veel te lang buiten.'

'Er is niks aan de hand! We staan midden in een bos en alleen de Raad weet dat we hier zijn. Je had niet eens mee hoeven.'

'Ik laat je niet alleen,' zei Sandor stellig. Hij stak zijn zwaard weg en liet zijn handen over de zakken van zijn zwarte legerbroek glijden om te voelen of hij al zijn andere wapens nog had. 'Ik neem mijn taak heel serieus.'

'Dat is duidelijk,' bromde Sophie. Ze wist dat Sandor haar probeerde te beschermen, maar ze vond het vreselijk dat hij de hele tijd in de buurt was. Zijn twee meter lange gestalte herinnerde haar er voortdurend aan dat de ontvoerders aan wie Dex en zij ternauwernood ontsnapt waren nog altijd ergens rondliepen en het juiste moment afwachtten om opnieuw toe te slaan.

Bovendien was het gênant om overal gevolgd te worden door een extreem paranoïde aardman. Ze had gehoopt dat dat bodyguardgedoe aan het begin van het nieuwe schooljaar wel weer voorbij zou zijn, maar de vakantie duurde nog maar twee weken en de Raadsleden kwamen geen stap verder met hun onderzoek, dus het had er alle schijn van dat Sophies potige schaduw met zijn wat buitenaardse uiterlijk mee zou gaan naar Lichtzwam.

Ze had tegen Alden gezegd dat hij haar gewoon kon traceren met de kristallen registratiehanger die ze al-

tijd om haar hals droeg, maar hij had haar er fijntjes op gewezen dat de ontvoerders die de vorige keer moeiteeloos van haar nek hadden gerukt. In de nieuwe ketting waren meerdere draden en nog een paar andere veiligheidsmaatregelen verwerkt, maar toch weigerde hij om haar bescherming aan een levenloos accessoire over te laten.

Ze onderdrukte een zucht.

‘We hebben Sophie hier nodig,’ zei Grady tegen Sandor. Hij trok haar even geruststellend tegen zich aan. ‘Heb je al iets opgevangen?’

‘Niet hier in de buurt. Maar ik kan proberen om mijn bereik nog wat te vergroten.’ Ze liet hem los, deed haar ogen dicht en legde haar handen op haar slapen om zich beter te kunnen concentreren.

Sophie was de enige Telepaat die gedachten tot een precieze locatie kon herleiden – en de enige die de gedachten van dieren kon lezen. Als ze de gedachten van de sasquatch kon oppikken, zou ze die rechtstreeks naar zijn schuilplaats kunnen volgen. Ze hoefde alleen maar te luisteren.

Haar concentratie verspreidde zich als een onzichtbare sluier over het landschap en het getsjirp en geknerp uit het bos vervaagde tot een zacht gegons terwijl de ‘stemmen’ haar hoofd in stroomden. De melodische gedachten van de vogels in de bomen. De

gedempte gedachten van de knaagdieren in de grond. Verder weg hoorde ze in een weitje de rustige gedachten van een hinde en haar kalf. En nog verder weg, in het dichte struikgewas, klonken de sluwe gedachten van een grote poema die zijn prooi besloep.

Maar geen spoor van de zware, donderende gedachten van een sasquatch.

Ze verlegde haar aandacht naar de besneeuwde bergen. De meeste Telepaten zouden niet zo ver komen, maar Sophie had nog veel grotere afstanden overbrugd toen ze tijdens haar ontvoering om hulp had geroepen, en dat was ook nog eens in half bedwelmd toestand geweest. Ze was dan ook verbaasd dat haar lichaam begon te trillen van inspanning.

‘Rustig maar, Sophie,’ zei Grady met een kneepje in haar schouder. ‘We vinden hem wel op een andere manier.’

Nee.

Grady had haar niet voor niets meegenomen op deze missie, ondanks de veiligheidsbezwaren van Sandor. Grady had al drie keer tevergeefs geprobeerd het monster te vangen en hij rekende op haar.

Ze trok een wimper uit – haar zenuwtrekje – en duwde haar gedachten zo ver mogelijk weg. Er schoten lichtflitsen door haar blikveld, samen met pijscheuten die haar naar adem deden happen. Maar die ellende was

het allemaal waard toen ze heel in de verte een flard van een gedachte opving. Een wazig beeld van een rivier met bemoste groene rotsen en een wit waterstroompje. De gedachte was zachter dan de sasquatch-gedachten die ze tijdens het oefenen op Havenveld had gehoord, maar duidelijk te complex voor de gewone bosdieren.

‘Die kant op,’ zei Sophie. Ze wees naar het noorden en liep het bos in. Gelukkig had ze lichte laarzen aan in plaats van de nette platte schoenen die ze officieel hoorde te dragen, ook bij haar eenvoudige beige tuniek en bruine broek.

Dex trok een sprintje om haar in te halen en met haar mee te lopen. Zijn warrige rode haar deinde op en neer. ‘Ik snap nog steeds niet hoe je dat doet.’

‘Jij bent geen Telepaat. Ik heb geen idee hoe jij al jouw Technopaten-dingen doet.’

‘Sst, straks horen ze je!’

Ze had van Dex moeten beloven dat ze tegen niemand iets over zijn pas ontdekte gave zou zeggen. Als Dame Alina, de directrice van Lichtzwam, zou horen dat Dex al gemanifesteerd had, zou hij het vak gavewaarneming niet meer mogen volgen, en Dex hoopte nog steeds dat er een ‘beter’ talent bij hem naar boven zou komen, ook al gebeurde het zelden dat iemand meer dan één gave had.

‘Doe niet zo stom,’ zei Sophie. ‘Technopathie is cool.’

‘Jij hebt makkelijk praten. Het is niet eerlijk dat jij een

Telepaat én een Opwekker bent.'

Sophies gezicht vertrok bij die laatste woorden.

Ze zat helemaal niet op die gevaarlijke gave te wachten, maar als een talent eenmaal geactiveerd was, kon het niet meer uitgezet worden. Ze had het opgezocht. Meerdere keren.

Haar spieren brandden doordat de helling steeds steiler werd en de koude, vochtige lucht prikte in haar longen, maar het was fijn om te rennen. Sinds haar ontvoering hield iedereen haar voortdurend binnen om haar tegen alle gevaar te beschermen. Maar daardoor werd zij juist de gevangene terwijl de slechteriken vrij rondliepen.

Bij die gedachte begon ze nog sneller te lopen, alsof ze aan haar problemen kon ontsnappen als ze maar hard genoeg ging. Of in elk geval aan Sandor, maar voor zo'n lomp wezen was de aardman opvallend behendig. Ze had hem nog geen een keer kunnen afschudden, en dat had ze de afgelopen weken héél vaak geprobeerd.

Ze naderden de bergen en het pad werd steeds smaller. Na nog een paar minuten klimmen boog het in westelijke richting af, waar het eindigde bij een klaterend beekje. Boven de rotsen hing witte nevel die het water een spookachtige sfeer gaf terwijl het langs de rotsen omlaag slingerde.

Sophie bleef even staan om op adem te komen en Dex bukte zich om zijn benen te strekken. Grady en Sandor

haalden hen in toen ze de locatie van de sasquatch probeerde te bepalen.

‘Je hoort bij mij te blijven,’ klaagde Sandor.

Sophie reageerde niet en wees naar de besneeuwde bergtoppen. ‘Hij zit daarboven.’

De gedachten voelden helderder en ze zag een verbijsterend levendig beeld voor zich. Alle blaadjes van de veerachtige varens waren haarscherp en ze vóelde bijna het koele water op haar huid spatten en het briesje langs haar wangen strijken. Maar het vreemdste was de warme kalmte die zich om haar bewustzijn wikkelde. Ze had nog nooit een gedachte als zo’n pure emotie ervaren, en zeker niet van zo’n afstand.

‘Vanaf nu blijven we bij elkaar,’ zei Grady streng toen ze het beekje de berg op volgden. ‘Ik ken dit deel van het bos niet.’

Dat verbaasde Sophie niet. De bomen en varens waren zo dicht dat ze zeker wist dat hier al heel lang geen mens of elf was geweest.

Het verende groene mos op de grond dempte hun voetstappen. Maar het was ook glad, en de derde keer dat Sophie uitgled pakte Dex haar arm, om haar niet meer los te laten. Ze voelde de warmte van zijn hand door haar mouw en ze besepte dat ze haar arm misschien beter weg kon trekken. Maar hij hield haar wel in evenwicht, waardoor ze zich makkelijker op de gedachten van

de sasquatch kon concentreren.

Het monster had blijkbaar gegeten, want ze kreeg een voldaan gevoel in haar buik, alsof ze net een extra portie smeltmaluw had gehad.

Haastig liep ze door, bang dat hij verder zou gaan nu hij zijn honger had gestild, en toen stapte ze per ongeluk op een tak.

Kraaaaaaaaaaaaaaaaaak!

Ze kreeg kippenvel over haar hele lijf en hoewel ze wist dat het niet háár emotie was, kon ze de huivering van angst niet onderdrukken. Ze had geen idee wat het betekende, maar er was geen tijd om erover na te denken. Aan de beelden die door haar hoofd flitsten zag ze dat de sasquatch op de vlucht sloeg.

Ze rukte zich los uit Dex' greep en zette de achtervolging in.

Het monster rende zo snel dat zijn gedachten wazig werden. Sophie concentreerde zich om energie van haar buik naar haar benen te laten stromen, maar zelfs met die extra kracht voelde ze dat de sasquatch zijn voor-sprong vergrootte. Hij zou ontkomen – tenzij ze een manier vond om sneller te lopen.

Een hersenstoot.

Ze had niet bepaald staan juichen toen ze erachter was gekomen dat ze die ongelooflijk zeldzame telepathietechniek kon toepassen. Maar nu ze de warme,

gonzende energie uit haar hoofd naar haar benen duwde en een explosie aan kracht in haar spieren voelde, was ze toch blij met de rare manier waarop haar hersenen werkten, al kreeg ze er nog meer hoofdpijn van. Haar voeten raakten nauwelijks de grond nog en ze vloog over de vochtige aarde, waarbij ze Dex, Sandor en Grady ver achter zich liet.

De gedachten van de sasquatch werden weer helder.

Ze haalde hem in.

Maar de extra energie ebde eerder weg dan ze had verwacht en zodra de kracht uit haar benen vloeide, kwam ze alleen nog strompelend vooruit.

Rustig maar, stuurde ze door. Wanhopig duwde ze de woorden de kop van het wezen in. *Ik doe niks*.

De sasquatch verstijfde.

Zijn gedachten waren een warrige brij van emoties en Sophie kon er geen wijs uit worden. Maar ze maakte gebruik van het feit dat hij even stilstond en wurmde zich met haar laatste restje energie door een smalle opening in het dichte struikgewas. Ze voelde dat de sasquatch aan de andere kant van de bomen was.

Het zou veiliger zijn om op de anderen te wachten, maar het was niet te voorspellen hoelang het wezen hier zou blijven. En hij voelde rustig. Nieuwsgierig.

Ze haalde drie keer diep adem om moed te vatten. En toen stapte Sophie de open plek op.

TWEE

SOPHIES GESCHROKKEN KREET ECHODE tegen de kring van bomen en ze knipperde met haar ogen om zeker te weten dat ze het goed zag.

Een meter of wat voor haar stond een wit, fonkelend paard met uitgestrekte, gevederde vleugels. Het was geen pegasus – uit de boeken die ze op Havenveld had gelezen wist ze dat die kleiner en steviger waren, met helderblauwe vlekken en donkerblauwe manen. Dit paard had golvende zilverkleurige manen waar op zijn voorhoofd een gedraaide zilverwitte hoorn doorheen stak, zoals bij een eenhoorn. Maar de eenhoorns die zij had gezien, hadden geen vleugels gehad.

‘Wat ben jij?’ fluisterde Sophie. Ze staarde in de diepbruine ogen van het paard. Meestal vond ze bruine ogen

nietszeggend en saai, vooral die van haarzelf, maar in deze zaten glinsterende gouden vlekjes, en ze staarden zo indringend terug dat ze niet kon wegstijgen.

Het paard hinnikte.

‘Rustig maar. Ik doe niks.’ Ze stuurde beelden door waarin ze voor andere dieren zorgde.

Het paard stampte met zijn hoeven en briepte, maar hij bleef wel staan en keek Sophie achterdochtig aan.

Sophie concentreerde zich op zijn gedachten, op zoek naar iets waarmee ze zijn vertrouwen kon winnen. Zijn geest was verbluffend complex. Ze voelde razendsnelle waarnemingen en rappe inschattingen, net als wanneer ze elfengedachten las. En de emoties waren heel intens. Nu begreep ze hoe Empaten zich moesten voelen, en ze was blij dat zij er geen was. Ze wist bijna niet meer welke gevoelens van haarzelf waren.

‘Dáár ben je!’ zei Dex, die de open plek op rende. Zijn mond viel open toen het paard hinnikend wegvloog.

‘Rustig maar,’ riep Sophie. ‘Hij is een vriend.’

Vriend.

Zodra ze het woord doorstuurde, bleef het paard boven hen in de lucht hangen. Er flitsten talloze beelden door Sophies hoofd. Toen kreeg ze bijna geen lucht meer vanwege een nieuwe emotie. Tranen sprongen in haar ogen en ze voelde een steek in haar hart terwijl ze het gevoel probeerde te vertalen. ‘Ben je eenzaam?’ fluisterde ze.

‘Dat is geen sasquatch,’ mompelde Dex.

‘Nee, dat had ik al in de gaten,’ zei Sophie. ‘Weet jij wat het wel is?’

‘Een alihorn,’ mompelde Grady achter haar, wat meteen een nieuwe golf van paniek door het vliegende paard liet gaan.

Hij is ook een vriend, stuurde Sophie toen het dier hoger de lucht in zeilde.

Grady was zelfs wel meer dan een vriend. Hij was haar adoptievader. Maar om de een of andere reden vond ze het lastig om hem zo te noemen, zelfs nu de adoptie was afgerond.

Alles is oké, beloofde ze de alihorn. *We doen echt niets.*

De alihorn hinnikte en dacht aan Sandor... en het wapen aan Sandors riem.

‘Sandor, je maakt hem bang. Ga terug.’

Sandor bleef staan waar hij stond.

‘Alsjeblieft,’ zei Grady tegen hem. ‘We mogen dit dier niet kwijtraken. Je weet wat dit voor onze wereld betekent.’

Sandor beende met een zucht de open plek af en piepte iets over dat hij zo onmogelijk zijn werk kon doen.

‘Is dat paard echt zo belangrijk?’ vroeg Sophie. Ze tuurde naar de lucht.

‘Eh, ja.’ Dex klonk irritant zelfgenoegzaam. ‘Er is er tot nu toe nog maar één gevonden. Ooit. De Raad is al eeuwen op zoek naar een tweede.’

‘Millennia,’ verbeterde Grady hem. ‘Tijdens ons bestaan op deze planeet hebben we ons best gedaan om al haar geheimen te ontsluiëren. En toen stapte er als bij toeval een schitterende alihorn ons leven in die bewees dat de aarde nog altijd verrassingen voor ons in petto had. Sinds die tijd proberen we uit alle macht een tweede te vinden. We mogen hem niet door onze vingers laten glippen. Kun jij hem naar beneden krijgen, Sophie?’

De verantwoordelijkheid van zijn verzoek drukte zwaar op haar schouders, maar ze zei dat ze het zou proberen.

Veilig, stuurde ze naar het doodsbang dier, en opnieuw voegde ze er beelden aan toe waarin ze voor andere dieren zorgde om het woord kracht bij te zetten. Daarna stuurde ze een beeld van de alihorn die naast haar op de open plek stond. *Kom maar naar beneden.*

Toen de alihorn niet reageerde liet ze in gedachten zien hoe ze de glinsterende manen van de alihorn zou aaien.

Weer werd ze overspoeld door een nog sterker gevoel van eenzaamheid. Een zeurende, oeroude pijn. De alihorn maakte nog een laatste rondje en streek toen net buiten Sophies bereik neer.

‘Ongelooflijk,’ prevelde Grady.

‘Brave meid,’ fluisterde Sophie.

‘Meid?’ vroeg Dex.

Sophie knikte en vroeg zich af hoe ze dat wist. Het voelde haast alsof de alihoorn het haar verteld had...

Grady rukte haar uit haar overpeinzingen. 'De alihoorn in het Reservaat is een mannetje!' zei hij. 'Dit is de vondst van je leven, Sophie!'

Sophie grijnsde en stelde zich voor hoe Raadslid Bronte zou kijken als hij dit hoorde. Hij had een hartgrondige hekel aan haar menselijke opvoeding en haar band met de Zwarte Zwaan, een geheime rebellengroep die achter alle raadsels uit Sophies verleden leek te zitten, en hij was altijd op zoek naar manieren om aan te tonen dat ze niet in de elfenwereld thuishoorde.

'Eh... ik wil niet vervelend doen,' merkte Dex op, 'maar hoe krijgen we haar thuis?'

Grady's glimlach verflauwde. 'Goeie vraag. Het tuig voor de sasquatch past niet, en ik kan wel snel op en neer naar Havenveld, maar het is niet alsof we daar een alihoornhoofdstel hebben liggen.'

'Misschien is dat niet nodig.' Sophie keek in de indringende ogen van de alihoorn en stuurde weer het woord *vriend* door. Daarna stak ze haar hand uit en deed langzaam een stap naar voren.

De alihoorn hinnikte.

'Voorzichtig,' waarschuwde Grady.

'Rustig maar, meisje,' fluisterde Sophie. Ze wendde haar blik niet af en deed nog een stap naar voren.

Rustig.

Ze stuurde een heleboel beelden door waarin ze verschillende dieren aaide, om duidelijk te maken wat ze wilde doen.

De alihoorn liet de taferelen tot zich doordringen en bleef naar Sophie kijken. Ze brieeste.

Sophie hoopte dat dat ‘toe maar’ betekende. Met ingehouden adem zette ze nog een laatste stap. Haar vingers streelden de gladde, koele vacht op de neusbrug van de alihoorn. Het glimmende paard snoof, maar bleef wel staan.

‘Brave meid,’ zei Sophie, en ze liet haar hand naar de hoorn glijden. Ze haalde haar vingers door de zilverkleurige manen, die tot haar verbazing heel koud waren, als strengen ijs.

De alihoorn maakte een geluid dat klonk als een zachte zucht. Toen wreef ze met haar neus over Sophies schouder. Sophie moest giechelen om de natte neusgaten die haar nek kietelden.

‘Ze vindt je aardig,’ fluisterde Grady.

‘Is dat zo, meisje? Vind je me aardig?’

Er rolde een rilling over Sophies rug toen ze iets voelde tintelen in haar hoofd. Het sprong door haar gedachten en werd steeds duidelijker, tot het een woord vormde.

Vriend.

‘Wat is er?’ vroeg Grady, omdat Sophie hoofdschuddend een stap naar achteren deed.

‘Sorry... Haar geest is gewoon superkrachtig.’ Ze aaide de glanzende wang van het paard en probeerde te bevatten wat er zojuist was gebeurd.

Had de alihorn een woord van haar geleerd? Kon dat wel?

‘Denk je dat ik haar mag aanraken?’ vroeg Grady. Hij kwam voorzichtig iets dichterbij.

De alihorn steigerde en sloeg met haar vleugels.

Grady deed weer een stap naar achteren. ‘Dat gaat nog lastig worden.’

Om een lichtsprong met de alihorn te kunnen maken zou iemand haar de hele tijd moeten aanraken om de band niet te verbreken.

‘Ik kan wel met haar springen,’ opperde Sophie.

‘Geen sprake van!’ De alihorn hinnikte door Grady’s harde stem en hij voegde er fluisterend aan toe: ‘Dat is veel te gevaarlijk.’

‘Ik kan het heus wel aan,’ hield Sophie vol. Door alle opwinding had ze helemaal geen last meer van de hoofdpijn en vermoeidheid die de hersenstoot had veroorzaakt.

‘Eh, weet je nog hoe dat de vorige keer afliep?’ zei Dex.

Sophie wierp hem een geïrriteerde blik toe, stomverbaasd dat hij de kant van Grady koos.

‘Je hoeft niet zo boos te kijken. Je was bijna ver-
vaagd!’

Zijn stem sloeg over bij het laatste woord, en Sophie vroeg zich onwillekeurig af wat Dex allemaal van dat moment had meegekregen. Ze had gedacht dat hij bewusteloos was toen ze die desastreus verlopen sprong had gemaakt om aan hun ontvoerders te ontkomen. Maar blijkbaar had hij gezien dat het licht haar had meegetrokken; dat had ze in elk geval van Elwin gehoord. Dex en zij hadden nooit meer gepraat over wat er was gebeurd. Sophie kon zich alleen nog warmte en kleurige flitsen herinneren, en zo’n sterke aantrekkingskracht dat ze bereid was geweest om zich er helemaal aan over te geven. En dat had ze ook bijna gedaan.

Ze zou nooit vergeten hoeveel pijn het had gedaan om weer tot zichzelf te komen. En tegenwoordig werd ze altijd een beetje duizelig als ze sprong. Maar die duizeligheid duurde steeds maar een paar tellen en hoewel Elwin haar sindsdien heel vaak had onderzocht, had hij nooit iets vreemds kunnen ontdekken. Bovendien was dat allemaal gebeurd voordat ze had geleerd hoe ze haar extra sterke concentratie moest inzetten. Voordat ze überhaupt had geweten dat haar concentratie extra sterk wás. En dan hadden de ontvoerders ook nog haar nexus afgepakt.

Ze sloeg haar vingers om de gladde zwarte armband

en voelde aan de glinsterende blauwgroene edelsteen in het midden, omringd door diamanten krullen. De nexus creëerde een krachtveld om haar heen, waardoor ze tijdens een sprong geen deeltje van zichzelf meer kon verliezen. Wat betekende dat ze haar concentratie kon gebruiken om de alihorn te beschermen en veilig met haar naar huis kon springen.

In haar hoofd klonk het heel logisch, maar stiekem werd ze ook een beetje zenuwachtig bij het idee dat ze weer een riskante sprong zou wagen.

‘Het kan niet anders,’ zei Sophie om Grady en Dex maar ook zichzelf te overtuigen. ‘Tenzij ik iets over het hoofd zie?’

Toen niemand een beter idee bleek te hebben, haalde ze diep adem en stelde zich voor dat ze haar concentratie als een bescherm laagje om het glinsterende paard legde. Haar hoofdpijn kwam weer op en ze moest haar laatste buikenergie aanspreken om het grote dier te omhullen, maar ze schraapte al haar kracht bij elkaar, tot ze voelde dat ze haar grip niet zou verliezen.

Ze kon het.

Voordat ze zich kon bedenken legde ze haar ene hand op de wang van de alihorn en greep ze met de andere de hanger die aan een lange ketting om haar nek hing. Ze stak het kristal omhoog en het licht dat op het enige facet viel, boog af naar de grond.

‘Sophie, waag het niet om...’ begon Grady, maar het was al te laat.

Ze stapte het licht in, voelde de warmte als duizenden kietelende veertjes oplaaïen onder haar huid en liet zich samen met de alihorn meevoeren door de borrelende stroom.

DRIE

DE SAPPIGE WEILANDEN VAN HAVENVELD verschenen glinsterend om haar heen terwijl Sophies lichaam weer bij elkaar kwam op het brede, met bloemen omzoomde pad dat over het terrein liep. Ze bleef op haar benen staan, maar de duizeligheid was bijna overweldigend en er dansten regenboogkleurige vlekken voor haar ogen, alsof ze door een caleidoscoop keek. Ze wankelde en wou dat ze zich ergens aan vast kon houden – en op dat moment vloog de alihorn krijsend van angst de zonsondergang tegemoet.

Sophie struikelde achter haar aan, maar al na een paar passen werd ze door twee sterke handen bij haar schouders gegrepen en omgedraaid.

‘Wat bezielde je?’ Grady nam haar in zijn bevende

armen, maar Sophie maakte zich meer zorgen over de wazige grijze klont die achter hem opdook. Zelfs door de wervelende kleuren zag ze Sandors woedende blik.

‘Niks aan de hand, echt niet,’ zei ze happend naar adem. Ze wilde heel graag dat het waar was.

Het gevleugelde paard hinnikte en door de golf van paniek kon Sophie zich beter concentreren. ‘Ik moet haar rustig krijgen voordat ze wegvliegt.’

Grady kneep in haar schouders, maar toen liet hij haar hoofdschuddend los. ‘We hebben het hier nog over.’

Dat geloofde Sophie best, maar dit was niet het moment om zich daar zorgen over te maken. De mist in haar hoofd trok eindelijk op, en net op tijd. Verdi, hun tamme T. rex, die nog altijd niet aan het vegetarische dieet was gewend, begon te brullen alsof ze wel zin had in een glinsterend paardenhapje.

De alihorn zwenkte bij de dinosaurus met de neongroene veren vandaan en zette koers naar de Boomgaard, een weelderig bosje vol bolle, knoestige bomen. Er kwamen meerdere plompe kabouters uit de gewelfde groene deurtjes in de stammen om met grote grijze ogen naar de alihorn te staren die boven hen rondjes vloog.

‘Help! Ik heb iets nodig om haar naar beneden te lokken,’ riep Sophie terwijl ze langs sprintte, en er gingen meteen een paar kabouters op weg naar de rij

goudkleurige silo's bij de rotsen. De kabouters waren geen knechten (ze woonden bij de elfen omdat ze dat zelf wilden), en ze wisten alles van planten en dieren. Hopelijk hadden ze iets lekkers dat de alihorn niet zou kunnen weerstaan.

'Jij gaat er zó van langs krijgen,' zei Dex, die naast haar kwam rennen. 'Met een beetje geluk mag je van Grady en Edaline op je tweehonderdvijftigste wel weer naar buiten.'

'En bedankt, Dex.'

Kom alsjeblieft terug, stuurde ze naar het paard, dat nog hoger ging vliegen. *Vriend*.

'Probeer deze eens,' zei Grady achter haar. Hij gaf haar een bosje kronkelige lichtblauwe stengels.

Een kruidige, kaneelachtige geur kietelde Sophies neusgaten toen ze de stengels aanpakte en omhooghield. 'Kom maar naar beneden, meisje,' riep ze. Ondertussen stuurde ze beelden door van de alihorn die de ranke twijgen verorberde. *Ik heb iets lekkers voor je*.

Sophie voelde nieuwsgierigheid door haar eigen emoties golven. *Lekkers!* herhaalde ze.

De alihorn ging hinnikend lager vliegen, maar streek nog niet neer. Sophie bleef zwaaiend met de stengels beloven dat ze iets lekkers had totdat de alihorn na drie rondjes eindelijk een meter verderop landde en met haar glanzende hoeven over de grond schraapte.

Glimlachend stak Sophie haar de stengels toe. ‘Kijk eens.’

Het gevleugelde paard keek Sophie met haar enorme bruine ogen onderzoekend aan. Toen schoot ze naar voren en hapte met haar natte snuit vol vierkante tanden zo de bovenkant van de stengels uit Sophies hand. Ze had nog maar net tijd om haar vingers weg te trekken voordat de alihorn de rest naar binnen schrokte.

‘Gatver,’ klaagde Dex met dichtgeknepen neus. ‘Nooit geweten dat glitterpaarden zo uit hun mond stonken.’

‘Dan moet je Appie eens ruiken,’ zei Sophie. Haar tamme alf leek misschien een schattig pluizenbolletje, maar zodra hij zijn bek opendeed had je het gevoel dat je naast een berg rotte eieren en vieze luiers stond. ‘We hebben nog wat meer van deze nodig,’ voegde ze eraan toe toen de alihorn met haar ruwe paarse tong aan Sophies hand begon te likken.

‘Komt eraan.’ Grady wees naar de kabouter die naar hen toe strompelde met een bos blauwe stengels in zijn armen die bijna net zo groot was als hijzelf.

Kabouters leken meer op planten dan op dieren, met een ruwe, aardachtige huid en felgroene vingers. Sophie was zelf ook nog steeds niet helemaal gewend aan hun vreemde uiterlijk, dus het verbaasde haar niet dat de alihorn hinnikend begon te bokken. Maar de kabouter trok zich er niets van aan. Hij grijnsde zijn

groene tandjes bloot en legde de stengels achter elkaar neer om een smal spoor te maken naar een vogelverblijf dat normaal gesproken voor pterodactylussen bestemd was. Het nerveuze paard gluurde achterdochtig naar de stengels, maar even later boog ze toch haar hoofd en ging ze al kauwend op weg naar het verblijf. Ze had de laatste stengel nog niet achter de kiezen toen Grady het hek dichtdeed en haar opsloot in de kleine koepel van groene, gevlochten bamboestengels.

Paniek golfde door Sophies hoofd zodra de alihorn tevergeefs haar vleugels probeerde uit te slaan.

‘Het is maar voor een paar uurtjes,’ legde Grady uit toen hij Sophies fronsende gezicht zag. ‘De kabouters zijn al bezig om de wei aan de Klifkant te overkappen.’

‘Echt waar?’ Grady en Edaline hadden het Klifkantveld na Sophies verdwijning leeg gelaten, want ze wilden niet meer in de buurt van de grotten komen waar ze zogenaamd verdronken was. Nadat ze gered was hadden ze een hoog metalen hek langs de rand van de rotsen laten zetten, zodat niemand nog over het pad naar het strand beneden kon. Sophie wist niet zo goed of het ingewikkelde hangslot bedoeld was om haar binnen of anderen buiten te houden, maar ze vond het hoe dan ook helemaal niet erg om niet meer naar de grotten te gaan. Ze wilde ze nooit meer zien.

Maar de wei vol zachte graspollen was de perfecte

plek voor een vliegend paard, dus ze snapte wel waarom Grady het veld nu toch weer wilde gebruiken. Het zou alleen een hele onderneming zijn om het te overkappen. Gelukkig waren de kabouters ongelooflijk ijverige wezentjes. Ze namen energie op uit zonlicht en hadden vrijwel geen slaap nodig, dus ze waren altijd op zoek naar manieren om bezig te blijven. Als iemand zoiets voor elkaar zou kunnen krijgen, waren zij het wel.

‘Zullen we haar dan in elk geval nog wat stengels geven om haar op te vrolijken?’ De alihorn staaarde haar met bedroefde, vochtige ogen aan.

‘De kabouters zijn ze al aan het halen. Het is maar goed dat ze vandaag net een heleboel pimpelkruid geogst hadden.’

Zie je wel, het komt goed, zei Sophie tegen het paard. *Ik beloof het.*

De alihorn wendde haar blik af.

‘Ze haat me.’

‘Ze vergeeft het je wel.’ Grady legde zijn hand op haar schouder, en dat gaf Sophie de moed om zich naar hem om te draaien.

‘En jij?’ vroeg ze zacht. ‘Haat jij me nog omdat ik met haar hiernaartoe ben gesprongen?’

Grady deed zijn ogen dicht. ‘Sophie, ik zal jou nooit hâten. Het was gewoon heel gevaarlijk. Als er iets was gebeurd, zou ik...’

Sophie staarde naar haar voeten. ‘Het spijt me. Ik probeer echt voorzichtig te zijn.’

‘Dat weet ik wel. Maar je kunt niet voorzichtig genoeg zijn, oké?’

Ze knikte en hij plette haar in een knuffel.

Ze rook een vleug sasquatch-stank in zijn tuniek en trok zich hoestend los. ‘Maar goed, wat wordt mijn straf?’

‘Ik wil dat je je morgenochtend door Elwin laat onderzoeken om zeker te weten dat alles oké is.’

Dat was helaas geen verrassing. Ze had zo’n beetje het record voor de meeste doktersvisites ooit – nogal ironisch als je bedacht dat ze een enorme hekel aan dokters had.

‘En je moet de komende maand de ongerat wassen,’ voegde Grady eraan toe.

Sophie kreunde. Ze wist zeker dat dat enorme gemuteerde hamsterbeest het al op haar gemunt had sinds ze hem bij zijn aankomst op Havenveld had helpen vangen. ‘Dat is gemeen.’

‘Nee, dat is lachen,’ verbeterde Dex haar.

‘Fijn dat je er zo over denkt, Dex,’ zei Grady. ‘Want jij gaat haar helpen.’

‘Hé, hallo... Ik heb niks verkeerd gedaan!’

‘Dat zei ik ook niet. Maar dacht je echt dat Sophie jou zomaar zal laten toekijken terwijl zij aan het werk is?’

Hij had gelijk. Ze ging Dex zeker weten strikken om

haar te helpen, en hij kwam bijna elke dag langs. Hij was tenslotte wel haar beste vriend.

Maar iets aan de manier waarop Grady naar hen glimlachte deed Sophies wangen gloeien. Dex zag het blijkbaar ook, want hij werd knalrood, mompelde een smoesje over dat zijn ouders ongerust zouden worden als hij niet snel thuiskwam en verdween met een lichtsprong.

Grady pakte Sophies hand en zijn gezicht werd weer ernstig. ‘Laten we Edaline maar niets over dit avontuur vertellen, juist in deze week...’

‘Sorry dat ik je zo heb laten schrikken.’

Hij glimlachte bedroefd. ‘Hou het maar gewoon bij deze ene keer. Goed, kom. Tijd om dat sasquatch-vuil van ons af te spoelen en Edaline te vertellen wat we gevonden hebben.’

Tegen de tijd dat Sophie had gedocht, schone kleren had aangetrokken en Appie eten had gegeven zodat hij haar kamer niet zou verbouwen – alven konden erg vervelend zijn als ze ontevreden waren – was de zon al onder en hadden de kabouters het alihoorverblijf af. Sophie kreeg kippenvel toen ze naar de wei liep en hoewel ze de andere kant op probeerde te kijken, dwaalden haar ogen toch af naar de rotsen, waar de rand van het ijzeren hek glom in het maanlicht.

Ze dwong zichzelf om haar blik af te wenden

en concentreerde zich op de gevlochten koepel van paarse, bamboeachtige stengels over het brede veld. Nog meer gebogen stengels waren als domino-steentjes achter elkaar gezet, zodat er een overdekt pad ontstond om de alihorn veilig van het ene verblijf naar het andere te brengen. Maar het dier zelf was nergens te bekennen.

‘Ze is te bang,’ legde Grady uit bij de pterodactyluskooi waar Sophie hem aantrof. ‘De kabouters durven haar momenteel niet te verplaatsen. Straks probeert ze te ontsnappen en raakt ze gewond.’

‘Je hoeft niet bang te zijn, mooi meisje van me,’ fluisterde Edaline, die met een stengel pimpelkruid op de tralies afliep. ‘We proberen je te helpen.’

De alihorn bokte en hinnikte.

Edaline deed een stap naar achteren en streek haar golvende lichtbruine haar uit haar gezicht. ‘Ik weet niet zo goed wat we verder nog kunnen proberen.’

‘Denk je dat jij haar rustig kunt krijgen, Sophie?’ vroeg Grady.

‘Misschien.’ Sophie kwam dichterbij en zodra de alihorn haar zag, staakte ze haar verzet. In het licht van de maan leek haar witte vacht van glanzend zilver en haar donkere ogen glinsterden als sterren.

Vriend? stuurde Sophie.

Vriend! stuurde de alihorn terug. Ze boog haar hoofd

zodat Sophie haar hand door de tralies kon steken om haar wangen te aaien.

‘Ongelooflijk,’ fluisterde Edaline, en ze glimlachte voor het eerst in ruim een week. De donkere kringen onder haar turkooizen ogen trokken ook een beetje weg. ‘Kun jij haar naar het nieuwe verblijf lokken?’

‘Ik zal m’n best doen.’ Sophie stuurde beelden door van de Klifkant-wei en herhaalde steeds weer: *Je nieuwe plek*. Toen dat niet leek te helpen, voegde ze er een beeld aan toe van de alihorn die in het verblijf stond te grazen.

De alihorn liet het tafereel tot zich doordringen en antwoordde toen met iets anders: een donkere sterrenhemel waarin een glinsterend zilverkleurig paard vrij rondvloog.

‘Ik geloof niet dat ze hier wil blijven,’ fluisterde Sophie.

‘Dat moet. Ze is veel te belangrijk,’ hielp Grady haar herinneren. ‘Bovendien is dit de enige manier om haar te beschermen. Moet je je voorstellen wat er zal gebeuren als de mensen haar te pakken krijgen.’

Er schoot een beeld door Sophies hoofd van de alihorn die aan allerlei enge apparaten was vastgesnoerd, en ze stuurde huiverend: *Hier is het veilig*.

Veilig, herhaalde de alihorn, maar Sophie had het idee dat ze niet echt begreep wat dat betekende. Of misschien kon het haar niet schelen.

Sophie gooide het over een andere boeg. *Je zult niet meer eenzaam zijn.*

De alihoorn dacht even na en stuurde een paar tellen later aarzelend terug: *Vriend?*

Vriend, zei Sophie, en ze stuurde weer het beeld van het verblijf. *Veilig. Kom, dan gaan we naar je nieuwe stek.*

De alihoorn stribbelde niet meer tegen en Sophie knikte naar Grady. Hij gebaarde naar de kabouters dat ze de hekken tussen de weilanden open konden doen.

Rustig, stuurde Sophie omdat de alihoorn verstijfde, maar ze voelde alsnog een golf van paniek. De hekken gleden open en de alihoorn galoppeerde naar voren, stormde in volle vaart door de tunnel. Sophie draafde achter haar aan, met Grady en Edaline in haar kielzog, en ze haptten allemaal naar adem toen het glanzende paard haar nieuwe verblijf in rende, haar vleugels spreidde en naar het hoogste punt van de koepel vloog.

‘Goed gedaan, Sophie,’ zei Grady met een kneepje in haar schouders. ‘Wat zouden we zonder jou moeten?’

Het compliment deed haar blozen. ‘Heb je tegen iemand gezegd dat we haar gevonden hebben?’

‘Ik heb contact gezocht met Alden, maar ik kon hem niet bereiken. Ik probeer het morgenochtend nog een keer.’

Sophie huiverde, ook al had ze het niet koud. Er waren maar een paar plekken waar een Mededeler – een

zilveren vierkantje dat ongeveer werkte als een beeld-telefoon – geen bereik zou hebben, en dat waren allemaal duistere, verboden plekken. Ze vond het een verschrikkelijk idee dat Alden daar ergens rondliep en met gevaar voor eigen leven op zoek was naar haar ontvoerders.

De alihoorn streek hinnikend neer en trok haar met een ruk weer naar het heden.

Sophie stak haar hand door de paarse tralies en na een korte aarzeling kwam het paard zo dichtbij dat Sophie haar glinsterende hals kon aaien. *Ik wou dat ik wist hoe ik je moest noemen.* Het voelde verkeerd om zo'n adembenemend wezen aan te duiden met zoiets saais als 'de alihoorn'. *Heb je een naam, mooi meisje van me?*

Ze verwachtte niet echt een antwoord, maar ze voelde toch iets kriebelen in haar hoofd. Het was opvallend warm en zacht, en toen ze zich concentreerde, veranderde het van vorm en werd het ineens een woord.

'Silveny?' fluisterde Sophie.

De alihoorn hinnikte.

'Wat zei je?' vroeg Edaline.

Sophie schudde haar hoofd om het helder te krijgen.

'Volgens mij heet ze Silveny.'

Silveny hinnikte weer.

'Wacht even... kun je in wóórdén met haar praten?' vroeg Grady.

'Soms herhaalt ze de woorden die ik doorstuur, maar

dit voelde anders. Dit was meer alsof ze in haar eigen taal tegen me praatte en ik het vertaalde.’

Heel even starden ze haar allebei sprakeloos aan. Toen begon Grady te lachen. ‘Die talenten van jou blijven me verbazen.’

Sophie probeerde te glimlachen, maar ze kreeg een akelig gevoel in haar buik.

Dat ze een Polyglot was – en dus alle mogelijke talen sprak – was nog zo’n talent dat tijdens haar ontvoering was geactiveerd. Haar derde speciale gave. Ze zou waarschijnlijk trots moeten zijn op zo veel vaardigheden, maar ze maakte zich zorgen om wat al die gaven betekenden. En wat ze ermee geacht werd te doen.

Een spookachtige stem uit haar herinneringen fluisterde: *Je bent hun kleine marionet.*

‘Gaat het, Sophie?’ vroeg Edaline met een zorgelijk rimpeltje tussen haar wenkbrauwen.

‘Jawel, gewoon een beetje moe.’ Zodra ze het zei beseftte ze dat het waar was. Haar hele lijf deed pijn en er bonsde nog steeds een restje hoofdpijn achter haar ogen. ‘Ik denk dat ik maar ga slapen.’

Ze zag dat Grady en Edaline haar niet geloofden, maar ze drongen niet aan. Ze aaide over de zijdezachte neus van Silveny, beloofde dat ze morgenochtend terug zou komen en liep naar haar slaapkamer, die de hele tweede verdieping van Havenveld besloeg.

Haar kamer was donker en werd alleen verlicht door de maan die door de glazen muren naar binnen scheen. Ze bleef in de deuropening staan en knipte met haar vingers tot de kristallen sterren die aan het plafond bungelden de kamer verlichtten.

Sandor had zoals elke avond haar kamer al gecontroleerd op indringers, maar ze tuurde alsnog naar alle hoekjes en schaduwen, op zoek naar een teken dat er iemand was geweest. Maar op een afgekloven schoen na – het werk van Appie – lag alles op zijn plek. Zelfs de blaadjes van de in het tapijt verweven bloemen waren onaangeraakt.

Gerustgesteld deed ze de deur dicht, trok haar pyjama aan en liet zich wegzakken in haar enorme hemelbed terwijl ze haar vermoeide spieren strekte. Ze drukte Ollie, de felblauwe olifantenknuffel die ze nodig had om te kunnen slapen, tegen haar gezicht en knipte nog een keer met haar vingers om het licht uit te doen. Appie ging op zijn vaste plek op haar kussen liggen en krulde zijn grijze lijfje op. Binnen een paar tellen lag hij als een kettingzaag te snurken. Sophie kriebelde zijn pluizige buik en wou dat zij zo makkelijk in slaap kon vallen. Daarna klapte ze in haar handen om de dikke gordijnen voor de ramen te laten zakken.

Ze had gehoopt dat ze over glinsterende, gevleugelde paarden zou dromen die door een helderblauwe hemel

vlogen. Maar in plaats daarvan spookten er gedaantes in zwarte mantels door haar hoofd, die haar uit donkere hoekjes gristen en in een bedwelmde waas meevoerden. Scherpe boeien sneden in haar polsen en enkels en iemand schreeuwde vragen waar ze geen antwoord op had. Gloeiend hete handen verschroelden haar huid en er wervelde een griezelig gefluister door de duisternis.

Ze zouden haar vinden.

Ze zou nooit meer aan ze ontkomen.

VIER

HET WAS MAAR EEN DROOM, HIELD Sophie zichzelf voor terwijl ze het koude zweet van haar voorhoofd veegde. Maar haar huid bonsde door de herinnering aan de pijn en ze rook nog steeds de misselijkmakend zoete geur van het verdovingsmiddel dat in haar neus had geprikt. En die stem...

Die stem zou ze nooit vergeten.

Huiverend stapte ze uit bed, liep op haar tenen over het tapijt en drukte haar oor tegen de gladde houten deur. Haar bonkende hart kalmeerde toen ze aan de andere kant Sandors regelmatige ademhaling hoorde. Diep vanbinnen was ze echt blij met zijn bescherming. Ze zou alleen willen dat ze hem niet nodig had.

Dex had geen lijfwacht. Hij was gewoon op het

verkeerde moment op de verkeerde plek geweest, iets waar Sophie zich heel rot over voelde. Het was hen om háár te doen geweest, omdat ze wilden ‘zien wat ze in haar mars had’.

Maar... wat dáchten ze dan dat ze in haar mars had?

Die vraag vrat nog meer aan haar dan de nachtmerries, en ze liep zachtjes naar haar bureau om het enige voorwerp te pakken waar ze rustig van zou worden.

Het in zijde gewikkelde bundeltje was veilig weggestopt in de onderste la en ze haalde de doek pas weg toen ze weer onder de deken was gekropen. De koele zilveren bol werd warm onder haar vingers en het woord **GLUURBAL** gloeide op in gouden letters die een zwak schijnsel door haar kleine grot van beddengoed wierpen.

Sophie deed haar ogen dicht en haalde diep adem voordat ze de namen uitsprak die ze zo zorgvuldig in haar geheugen had geprent – de namen die ze van de Raad niet mocht weten.

‘Laat Connor, Kate en Natalie Freeman zien,’ fluisterde ze, en ze deed haar ogen open. De Gluurbal lichtte op en er verschenen drie gedaantes in het midden van de bol.

Haar moeder leek magerder, haar zusje was gegroeid en in het haar van haar vader zaten grijze strepen die Sophie zich niet kon herinneren – maar ze wáren het. Ze zaten rond een eettafel ergens in een uithoek van

de wereld als een gelukkig gezinnetje pasta te eten. Zonder ook maar enig benul van haar bestaan.

Dit was wat ze had gewild – waar ze om had gesmeekt. Ze wilde gewist worden zodat ze haar in hun nieuwe leven niet hoefden te missen. Maar het was niet makkelijk om vergeten te worden. Zeker niet omdat zij hén niet kon vergeten.

Ze keek tot haar ogen wazig werden van de tranen. Ze veegde ze weg en zei: ‘Laat meneer Forkle zien.’

De Gluurbal werd zwart en lichtte op met het woord dat ze al helemaal zat was: ONBEKEND.

Ze kneep in de bol, alsof hij dan zou doen wat ze wilde. Ze wist dat meneer Forkle niet echt zo heette, maar ergens bleef ze hopen dat de Gluurbal op de een of andere manier achter zijn echte naam zou komen. Hij was haar enige link naar de Zwarte Zwaan. Degene die Dex en haar tijdens hun ontvoering had gered. Degene die al haar nieuwe gaven had geactiveerd. Toen ze nog bij haar menselijke familie had gewoond, had hij zich zelfs voorgedaan als haar buurman, en hij was waarschijnlijk ook degene die die geheimen in haar hoofd had gestopt.

Hij had alle antwoorden die ze wilde.

Maar hij wilde niet gevonden worden.

Ze wikkelde de Gluurbal weer in de doek en legde hem terug op zijn verstopplek. In de la erboven lag een dik blauwgroen boek en dat pakte ze nu, samen met een

ander zijden bundeltje. Ze ging op de grond zitten en leunde tegen haar bureau terwijl ze het flesje maanlicht tevoorschijn haalde. De bleke gloed gaf net genoeg licht om iets te kunnen zien zonder dat Sandor zou merken dat ze wakker was.

Haar vingers gleden over de contouren van de zilveren vogel die in de kaft gegraveerd was. *Een maanleeuwerik.*

Die bezorgde haar elke keer weer rillingen.

Alden had haar het herinneringenboek gegeven om haar dromen in op te schrijven en eventuele herinneringen bij te houden die niet van haarzelf waren. Maar sinds de ontvoering gebruikte ze het om haar eigen onderzoek naar de Zwarte Zwaan te doen. Ze hoopte nog steeds dat ze aanwijzingen in haar herinneringen hadden achtergelaten waarmee ze ze zou kunnen vinden.

Maar helaas had ze geen idee hoe ze de geheime informatie in haar hoofd moest aanboren. Bij alle 'flitsen' die ze had gehad, was de verborgen herinnering ergens door geactiveerd, meestal een briefje of geschenk van de Zwarte Zwaan. Zonder voorwerp om de flashbacks op te roepen moest ze door dertien jaar aan herinneringen ploegen – en dankzij haar fotografische geheugen waren dat er héél veel. Maar ze concentreerde zich op twee momenten die voor haar gevoel het belangrijkste waren.

Het eerste was toen ze vijf was geweest. Ze was bijgekomen op de spoedeisende hulp, waar de artsen hadden

gezegd dat ze op haar hoofd was gevallen en dat haar buurman het alarmnummer had gebeld. Vanaf dat moment had ze gedachten kunnen lezen. Nu wist ze dat meneer Forkle die dag haar telepathie had geactiveerd. Maar ze wist niet waarom. Vijf was ongelooflijk jong om een speciale gave te manifesteren, en door dat nieuwe talent was het veel lastiger geworden om op te gaan tussen de mensen. Waarom had hij het dan geactiveerd? En waarom kon ze zich niet herinneren wat er was gebeurd?

Bij de tweede gebeurtenis was ze negen geweest. Weer was ze in het ziekenhuis beland, door een zware allergische reactie deze keer. De menselijke artsen hadden nooit ontdekt waardoor die was veroorzaakt, maar een paar maanden geleden had ze aan den lijve ondervonden dat ze dodelijk allergisch was voor limbium, een chemische verbinding die bepaalde hersendelen beïnvloedde. Ze moest zelfs een tegenmiddel bij zich dragen dat Elwin voor haar had gemaakt, voor het geval ze per ongeluk iets binnenkreeg. Alleen elfen konden limbium maken, maar ze wist nu dat ze zonder het te weten minstens één elf in haar buurt had gehad – en de symptomen waren beide keren hetzelfde geweest. Iemand had haar dus limbium gegeven. Maar wie? En waarom?

Twee wazige vlekken in haar verleden. Beide keren hadden de elfen zich duidelijk met haar leven bemoeid. Dat kon geen toeval zijn.

Het was de ontvoerders niet gelukt om haar herinneringen te wissen, maar de Zwarte Zwaan had haar gemáákt. En zij hadden zonder moeite geheime informatie in haar hoofd gestopt. Zouden ze er dan niet ook weer wat uit kunnen halen?

Ze moest die herinneringen terug zien te krijgen. Diep in haar onderbewustzijn zat vast nog wel ergens een aanwijzing waarmee ze misschien een flard kon oproepen die ze over het hoofd hadden gezien. Maar dan moest ze die wel vinden.

Appie schoot naar haar been en nestelde zich op haar knie terwijl ze een lege bladzijde in het herinneringenboek opensloeg.

Kom op, hersenen. Geef me eens iets waar ik wat mee kan.

‘Slaap je nog steeds zo slecht?’ vroeg Elwin. Hij zat op zijn hurken voor haar en tuurde door zijn dikke, iriserende brillenglazen. De ochtendzon scheen door de glazen muren van de woonkamer, waar Sophie op de chique witte bank zat. ‘Die donkere kringen lijken inmiddels bijna blauwe plekken.’

‘Ik heb veel aan mijn hoofd.’

Hij deed zijn bril af en keek haar aan. ‘En wil je daarover praten?’

Ze dacht meteen aan de duizeligheid van de vorige dag, maar wendde schouderophalend haar blik af. Ze

was het zat om de hele tijd onderzocht, betutteld en in de gaten gehouden te worden. En als ze iets mankeerde, zou Elwin dat ondertussen wel ontdekt hebben. Met zijn bril keek hij zo haar cellen in.

Elwin stond met een zucht op en leek in zijn lichtgroene tuniek met kleine gremlins nogal misplaatst in de elegante, brandschone kamer. Meestal lagen er op Havenveld wel een paar boeken en prulletjes die hier en daar voor wat kleur zorgden, maar Edaline had nogal verwoed schoongemaakt om zichzelf af te leiden.

‘Kijk eens omhoog,’ zei Elwin, en hij zette de bril weer op.

Sophie deed wat hij zei en keek recht in het licht van de kristallenwaterval van de kroonluchter aan het plafond. Ze had het gevoel dat de gekleurde flits haar hersenen in sijpelde en haar hoofd begon te bonzen.

‘Gaat het?’ vroeg Elwin toen ze in elkaar kromp.

‘Hoezo? Zie je iets?’

Elwin boog zich fronsend voorover en tuurde naar haar voorhoofd. ‘Nee, het ziet er allemaal goed uit.’

Ze slaakte een diepe zucht.

Alles zag er goed uit.

Alles wás goed.

Ze was gewoon moe omdat ze niet had geslapen.

‘Je moet echt een beetje uitrusten,’ zei Elwin, alsof hij haar gedachten kon lezen. ‘Misschien moet je wat

sluimerbessentheeproberen voor het slapengaan.'

'Ik wil geen kalmeringsmiddelen.'

'Het is maar een kopje thee...'

'Géén kalmeringsmiddelen.' Tijdens haar gevangenschap was ze weken van haar leven kwijtgeraakt in een verdoofde waas. Ze wilde zich nooit meer zo voelen.

Elwin kwam naast haar op de zachte bank zitten. 'Ook goed. We laten de slapeloosheid even voor wat ze is. Maar als het niet beter gaat, moeten we toch iets verzinnen. Oké?'

Hij wachtte tot ze knikte.

'Mooi. En ik wil je over een paar weken weer even onderzoeken. Dan is de vakantie afgelopen, dus dan kun je gewoon op school bij me langskomen. Ik zal je vaste bed klaarzetten.'

Sophie keek chagrijnig naar de grond. Natúúrlijk moest zij in de eerste schoolweek weer naar het Genezingscentrum. Haar vrienden zouden haar er genadeloos mee pesten, zeker Keefe.

'Ik ben blij dat je het zo leuk vindt om me weer te zien,' zei Elwin met een knipoog. Hij stond op en pakte zijn padvinder.

Ze wilde haar excuses aanbieden, maar ze werd overspoeld door een golf van paniek waardoor ze niets meer kon zeggen.

'Wat is er?'

‘Ik... ik weet het niet. Volgens mij is er iets met Silveny.’
Ze kwam haastig overeind en rende naar de gewelfde gouden toegangsdeur van Havenveld.

Sandor sprong voor haar. ‘Als er iets aan de hand is, moet jij binnen blijven.’

Ze voelde een nieuwe vlaag kille, felle doodsangst. ‘Maar Silveny heeft me nodig.’

Hij bleef gewoon staan en ze rende naar de achterdeur. Sandor gromde, en hij klonk zó als een boos konijntje dat Sophie onwillekeurig moest glimlachen terwijl ze naar buiten glipte en naar de weilanden sprintte.

Sandor ging achter haar aan en schreeuwde dat ze terug moest komen. Ze holde langs verblijven met triceratopsen en mammoeten. In een ervan zat een enorm, keverachtig wezen dat blijkbaar die nacht was aangekomen. Silveny’s paniek werd steeds groter en toen Sophie over de laatste heuvel kwam, had ze het gevoel dat de grond onder haar voeten werd weggeslagen.

De vleugels van het glanzende paard werden vastgesnoerd door een dik zwart tuig en drie gedaantes in zwarte mantels sleurden Silveny haar verblijf uit.

VIJF

STOP!' SCHREEUWDE SOPHIE, DIE OVER haar hele lijf stond te trillen. Ze kreeg vlekken voor haar ogen en alles werd donker, maar Sandor trok haar aan haar arm achter zich, en door die ruk kwam ze weer tot zichzelf.

‘Wie is daar?’ vroeg Sandor hard.

‘Dat gaat jou niks aan, aardman,’ riep de langste gedaante op een droge, arrogante toon.

Sandor haalde een handvol stervormige messen uit zijn zak, een soort werpsterren, maar dan met langere punten en krullende randen. ‘Jullie krijgen drie tellen om jezelf kenbaar te maken, anders gooi ik deze. En ik kan heel goed mikken.’

‘Wat is hier aan de hand?’ riep Grady, die achter hen de heuvel op rende. Hij legde beschermend zijn hand op

Sophies schouder en tuurde naar de indringers. ‘Vika? Timkin? Zijn jullie dat?’

Een van de gestalten duwde haar kap naar achteren en zwiepte haar golvende bruine haar uit haar ogen. ‘Wie had je dan gedacht?’

De laatste donkere watten verdwenen uit Sophies hoofd en lieten een vage hoofdpijn achter.

Zij waren het niet.

Al was de familie Hex bijna net zo erg. Vooral nu Sophie wist wie de derde persoon was, nog voordat ze haar kap afdeed en er een chagrijnig gezicht met pluizige bruine krullen tevoorschijn kwam.

‘Stina,’ gromde Sophie. Ze wierp een boze blik op het meisje dat haar uiterste best deed om Sophie op school het leven zuur te maken. ‘Wat doe jij hier?’

Stina trok aan het tuig van Silveny. ‘We komen de alihorn halen zodat ze fatsóénlijk opgevangen kan worden.’

Rustig maar, stuurde Sophie toen Silveny’s paniek haar weer overspoelde. *Ik zorg ervoor dat ze je niet meenemen.*

Het verbaasde haar nogal dat Silveny deze elfen zo dichtbij had laten komen dat ze haar het tuig hadden kunnen omdoen. Sophie moest het glinsterende paard duidelijk nog leren hoe ze de belichaming van het kwaad kon herkennen.